

Η εξάρθρωση της 17N

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ
ΧΡΥΣΟΧΟΪΔΗ

Η εξάρθρωση της 17N αποτέλεσε έναν από τους εμβληματικότερους σταθμούς στη μεταπολιτευτική μας Ιστορία αλλά και ακόμη μια δικαίωση του «παραδείγματος Σημίτη»

Η εξιχνίαση και εξάρθρωση της τρομοκρατικής οργάνωσης 17N αποτέλεσε για την κυβέρνηση του Κώστα Σημίτη ώριμο και επιτακτικό αίτημα για δύο κυρίως λόγους:

α. Η ελληνική κοινωνία, σε αντίθεση με την παθητική στάση των πρώιμων μεταπολιτευτικών χρόνων, άρχισε πλέον να καταδικάζει εμφανώς το φαινόμενο της τρομοκρατίας. Εξάλλου η δολοφονία του Παύλου Μπακογιάννη ήταν το γεγονός που ξεκλείδωσε πολλές αντιδράσεις εναντίον των δολοφόνων, που μαζικά άρχισαν να αμφισβητούνται οι δήθεν ιδεολογικές τους φιλοριτούρες με τις οποίες δικαιολογούσαν τις φρικαλέες ενέργειές τους.

β. Ο δεύτερος λόγος ήταν οι επικείμενοι Ολυμπιακοί Αγώνες για τους οποίους έπρεπε να εξαφανιστούν όλα τα ερωτηματικά σχετικά με την ασφαλή τους διεξαγωγή. Ωστόσο υπήρχαν αντιφάσεις πολιτικές και υπηρεσιακές.

Οι διωκτικές αρχές είχαν συγκεντρωμένο υλικό σε δικογραφίες που ωστόσο δεν ήταν ώριμο να αποτελέσει αποδείξεις για παραπομπή και κατηγορία, μαζί φυσικά με τη διαρκή αμφισβήτησή τους από μερίδα του Τύπου. Το δε πολιτικό προσωπικό έστεκε με δέος απέναντι σε ένα θέμα που τρόμαζε λόγω του μεγέθους του αλλά και των θεωριών συνωμοσίας που το περιέβαλαν. Μπροστά σ' αυτή τη σχεδόν αδιέξοδη πραγματικότητα ο Κώστας Σημίτης, όταν μου τηλεφώνησε ζητώντας να αναλάβω το υπουργείο Δημόσιας Τάξης, οφείλω να ομολογήσω ότι, πέραν της αρνητικής αντίδρασής μου για το συγκεκριμένο χαρτοφυλάκιο, η διαχείριση της τρομοκρατίας ούτε ως σκέψη υπήρχε στις πρώτες μου έγνοιες.

Ωστόσο και σε μένα αλλά και στον πρωθυπουργό, ο ένας μετά τον άλλον, συγγενείς θυμάτων, πάρα πολλοί Ελληνοαμερικανοί, ξένοι ηγέτες και διπλωμάτες υπενθύμιζαν με μεγάλη ένταση το πρόβλημα και την υποχρέωσή μας να το λύσουμε. Μάλιστα επαναφέρω στη μνήμη μου τον πρώτο μου διάλογο με τον Νίκο Μπερνς, που όταν με ρώτησε για το ζήτημα, η απάντησή μου ήταν μια ερώτησή μου προς αυτόν, αν οι Αμερικανοί έχουν στοιχεία. Και τότε ο πρέσβης δικαιολογημένα αντέδρασε λέγοντας το αυτονόητο. Οτι δηλαδή είναι δική σου δουλειά τα στοιχεία. Εμείς έχουμε 7 θύματα συναδέλφους μου από την πρεσβεία. Έτσι λοιπόν ο Κώστας Σημίτης με κάλεσε στο γραφείο του και με πολύ αυστηρό ύφος μου ζήτησε όχι απλά να ασχοληθώ αλλά να λύσουμε το θέμα της 17N.

Η πρώτη μου αντίδραση ήταν να αναμασάω ενώπιόν του τις γνωστές θεωρίες συνωμοσίας καθώς και διάφορες ιστορίες που άκουγα από δήθεν καλά πληροφορημένους. Σε μια συνάντησή μας όταν του ανέφερα «μαρτυρίες» κάποιου συνομιλητή μου, έβαλε τα γέλια αλλά μετά θύμωσε λέγοντάς μου «μα είναι δυνατόν να

συνομιλείς μ' αυτούς τους γραφικούς». Έτσι καθιερώσαμε μινιαία συνάντηση με θέμα τη 17N όπου άρχισα να τον ενημερώνω συστηματικά για τις εξελίξεις που πλέον έτρεχαν με μεγάλη ταχύτητα.

Αυτό που έχει σημασία και τελικά έγινε κτήμα μου και τρόπος δουλειάς, αλλά και συνολική αντίληψη για τον τρόπο

που υπηρέτησα την πολιτική και σ' αυτόν τον τομέα, ήταν δύο στοιχεία: Η στοχοθεσία, η στρατηγική, η επίτευξη ενός στόχου με σχέδιο και επεξεργασίες βασισμένες στην ανάλυση και τη σύνθεση των στοιχείων και έπειτα η αφοσίωση, η προσήλωση που τελικά μετατρέπεται σε ευθύνη που αναλαμβάνει κανείς όταν ασκεί καθήκοντα κυβερνητικά. Η εξάρθρωση της 17N με την παραπομπή στη δικαιοσύνη των μελών της αποτέλεσε έναν από τους εμβληματικότερους σταθμούς στη μεταπολιτευτική μας Ιστορία αλλά και ακόμη μια δικαίωση του «παραδείγματος Σημίτη». Είναι αξιοσημείωτο ότι του τηλεφώνησαν συγκαίροντάς τον όλοι οι ευρωπαίοι ηγέτες αλλά και τα θεσμικά όργανα της ΕΕ, όπως το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και η Επιτροπή. Κυρίως όμως στην αρμόδια διεθνή επιτροπή για την προετοιμασία της ασφάλειας των Ολυμπιακών Αγώνων όλοι άρχισαν να συνομιλούν μαζί μας αντιμετωπίζοντάς μας ως εκπροσώπους μιας χώρας που πραγματικά ήταν σοβαρή και ασφαλής.